

lende, idet han opfangede den knitrende Lyd af Avisen, som Else holdt under sin ene Arm. „Han gi'er dem nok ordentlig paa Klapperne. Ja Bærre er god! Han siger ligesom jeg — kan du huske? — Er det Træhesten, vi — —“

„Ja, det er godt, Fatter, men ti nu stille,“ afbrød Else ham og lod sig under sit sædvanlige Udbrud: „Aa, Herre Jøsses ja,“ synke tungt ned paa en Stol henne ved Ovn. Med det Præg af Værdighed, der var kommen over hende, siden Hansine var bleven Præstekone, og som havde faaet endnu en lille Forøgelse, efter at Anders Jørgen var optraadt som Taler og havde haft sit Navn i „Bladet“, bredte hun omhyggeligt Avisen ud i sit Skød, satte Anders Jørgens gamle runde, irrede Messingbriller paa sin Næse og begyndte med let snøvlende Stemme Oplæsningen af en seks Spalter lang Artikel, betitlet „Vor Førers Tale i Vemmeløv“.

III.

Emanuel havde forladt Kørevejen og var gaaet ind paa en ensom Marksti for her uforstyrret at begynde Udarbejdelsen af sin Søndagspræken. Han